

РЕШЕНИЕ

№ 92

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 04.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **7505** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.68л от Закона за защита на потребителите (ЗЗП).

Образувано е по жалба на „Кауфланд България ЕООД енд Ко” КД със седалище в [населено място], подадена чрез пълномощника юрисконсулт Б. Ч.-К., срещу Заповед №627 от 20.06.2023г., издадена от председателя на Комисията за защита на потребителите (КЗП).

С обжалваната заповед председателят на КЗП е забранил на жалбоподателя при упражняване на своята дейност да използва нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68г, ал.4 от ЗЗП, изразяваща се в предоставяне на невярна информация относно географския или търговския произход на продуктите, предлагани за продажба.

Жалбоподателят „Кауфланд България ЕООД енд Ко” КД обжалва заповедта като незаконосъобразна на основание чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Оспорва извода на административния орган, че в търговските обекти е предоставя невярна информация относно географския произход на стоките, като твърди, че на всяка стока точно е обозначен нейният произход, а рекламните табели са с абстрактно съдържание и не могат да бъдат свързани с конкретни продукти. Сочил, че оперира чрез 63 едроплощни хипермаршкета, в които се предлагат над 20 000 броя артикули. Във връзка с това счита, че изводи за търговската практика на дружеството не могат да се правят само в резултат на една проверка в един търговски обект, поради което наложената забрана е явява необоснована. Отделно от това твърди, че не е

осъществен фактическият състав, тъй като повечето стоки са били с поризход, който съответствал на указания с табелата. Заявява претенция за разноски.

Ответникът – председателят на Комисията за защита на потребителите, чрез пълномощника си юрисконсулт А. Т. оспорва жалбата вписмено становище. Поддържа аргументите, изложени в административния акт. Счита, че са налице предпоставките на чл.68г, ал.4 от ЗЗП. Претендира разноски.

СЪДЪТ, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Установени факти:

Относимите към делото факти се установяват от събраните в административното производство доказателства и административна преписка. Спор по фактите няма.

В изпълнение на план-програмата за контролна дейност на КЗП съвместно с НАП и БАБХ на 16.02.2023г. е извършена проверка на търговски обект, намиращ се на [улица] [населено място], стопанисван от жалбоподателя. Установено е, че се предлага богат асортимент от плодове и зеленчуци, изложени в обособен сектор, в който на два щанда са поставени табели с надпис: „За нас българските плодове и зеленчуци са най-вкусни.“ На единия щанд с български произход са били само 2 вида зеле (бяло и червено), а на другия щанд от общо изложени 39 продукта с български произход са били само 17 вида салати, праз и моркови.

Резултатите от проверката са описани в Констативен протокол №К-2758785 от 16.02.2023г., който е връчен на присъствалия на проверката представител на търговеца А. К.. По констатациите не са постъпили възражения.

Случаят е разгледан на заседание на КЗП. Комисията е квалифицирала действията на жалбоподателя като нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68г, ал.4от ЗЗП, като е приела, че посланието върху табелите „За нас българските плодове и зеленчуци са най-вкусни“ е подвеждащо, тъй като потребителят може да остане с впечатлението, че пазарува плодове и зеленчуци от България, което е невярна информация по отношение на всички предлагани стоки. Решението на КЗП е обективизирано в Протокол №21/12.06.2023г.

На основание решението на КЗП и чл.68д, ал.1 във връзка с чл.68в от ЗЗП председателят е издал оспорената заповед.

С жалбата жалбоподателят е представил снимка на процесната табела, която не е оспорена от ответника и съдът я приема като допустимо и относимо веществено доказателство. На снимката се вижда табела във формата на квадрат, спускаща се по диагонала си от тавана над щанда за зеленчуци. В горната част е изписано междуметието „Б.!“, а под него между два елемента от българска шевица надписът „ЗА НАС БЪЛГАРСКИТЕ ПЛОДОВЕ И ЗЕЛЕНЧУЦИ СА НАЙ-ВКУСНИ“.

Правни изводи:

В изпълнение на правомощията си по чл.168 от АПК съдът извършва пълна

проверка за законосъобразност по всички основания по чл.146 от АПК, като не е ограничен от изложените от страните аргументи.

1.Оспореният административен акт е издаден от компетентния административен орган по чл.68 л от ЗЗП при спазване на процедурните правила. Видно от нормата на чл. 68л от ЗЗП административният орган действа в условията на обвързана компетентност и когато Комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането на същата.

2.Спазени са изискванията за форма и съдържание на административния акт – в него са посочени подробно фактическите и правните основания за издаването му, а цялата административна преписка допълва мотивите на акта.

3.Не се установяват съществени процесуални нарушения в административното производство. Жалбоподателят е имал възможност да участва в административното производство, като е надлежно уведомен за установеното нарушение чрез връчване на КП.

4.Заповедта е издадена при правилно приложение на материалноправните разпоредби на закона.

Уредбата на нелоялните търговски практики се съдържа в глава четвърта, раздел трети от ЗЗП.

Дейността на жалбоподателя, изразяваща се в отправяне на послания до потребителите чрез публични съобщения или реклама, попада в дефиницията на търговска практика, дадена в §13, т. 23 от ДР на ЗЗП, (с която норма е транспонирана тази на чл. 2, бук. „г“ от Директива 2005/29/ЕО на ЕП и на ЕС от 11.05.2005г.), съгласно която "Търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите. С императивната норма на чл.68в ЗЗП е въведена изрична забрана за осъществяване на нелоялни търговски практики.

Основният фактически състав на общата забрана за нелоялна търговска практика се съдържа в разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 ЗЗП, която гласи, че търговска практика от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. В ал.4 на чл.68г ЗЗП е установено, че нелоялни са заблуждаващите и агресивните търговски практики.

Дефиницията за заблуждаваща търговска практика е дадена в чл.68д, ал.1 от ЗЗП: Търговската практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното и представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика.

В конкретния случай се констатира нелоялна търговска практика в хипотезата на

заблуждаваща практика по чл. 68д, ал.2, т.2 от ЗЗП – невярна или подвеждаща информация относно географски или търговски произход на стоката.

Преценката за наличие или вероятност от съществено изменение на икономическото поведение на потребителите, предвид т. 25 на § 13 от ДР на ЗЗП се извършва, като органът съобразява използването на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземането на решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика.

Правилен е изводът на административния орган, че конкретно предприетата от дружеството търговска практика – да изрази отношението си към българските продукти чрез публично отправено послание, въвежда потребителите в заблуждение, че на този щанд се предлагат плодове и зеленчуци, отгледани в България, и може да е основание потребителят да вземе решение за покупка. Освен словният елемент заблуждаващият ефект се усилва от цялостното оформление на посланието, което съдържа елемент от експресивната лексика, изразяващ възхищение (Б.!) и части от шевица, която е символ на исконните български традиции. Разглеждано в съвкупност, цялото послание има характер на пряко насърчаване на потреблението на основата на връзката с родното производство. При положение, че по-голямата част от предлаганите продукти не са произведени в България, това послание придобива характер на невярна и подвеждаща информация. Доверявайки се на емоционално въздействащото послание от търговеца, при покупка на повече артикули потребителят може да не забележи, че част от продуктите не са с български произход. Така цялостното представяне на посланието „За нас българските плодове и зеленчуци са най-вкусни“ осъществява всички елементи на легалната дефиниция за заблуждаваща търговска практика по чл.68д, ал.1 от ЗЗП.

Необосновани са наведените в жалбата аргументи, че изводът за прилагана нелоялна търговска практика не може да бъде извлечен от резултатите от една проверка. Липсва законова разпоредба, която да поставя изискване за повторяемост, честота, брой засегнати потребители или изследване на търговската дейност на търговеца в цялост, за да са налице основанията за намеса на административния орган. В тази връзка следва да се има предвид и Решение № С-388/2013 на СЕС, където съдът е посочил изрично, че Директивата за нелоялни търговски практики трябва да се тълкува в смисъл, че съобщаване от търговец на потребител на погрешна информация респективно. премълчаване на съществена информация трябва да се квалифицира като „заблуждаваща търговска практика“ по смисъла на тази директива, макар че това съобщаване е засегнало един-единствен потребител. Този извод е приложим и към основния състав на нелоялната търговска практика, тъй като заблуждаващата практика е вид нелоялна търговска практика. Изрично е посочено в съдебното решение, че целта, преследвана от Директивата за нелоялните търговски практики, състояща се в пълна закрила на потребителите срещу подобни практики, се основава на обстоятелството, че потребителят се намира в по-слаба позиция, особено по отношение на равнището на информираност, поради което трябва да се смята, че потребителят е икономически по-слаб и с по-малко юридически опит в сравнение с търговеца.

5. Обжалваната заповед съответства на целта на закона, формулирана в чл.68б от ЗЗП - защита на потребителите срещу нелоялни търговски практики преди, по време на и след отправяне на предложение от търговец до потребител и/или

сключване на договор за продажба на стоки.

При липса на отменителните основания по чл.146 от АПК жалбата срещу административния акт се отхвърля.

Разноски:

При този изход на правния спор разноските се поставят в тежест на жалбоподателя – чл.143, ал.3 от АПК.

Жалбоподателят следва да заплати на КЗП (в качеството ѝ на юридическо лице, към което принадлежи административният орган) възнаграждение за процесуално представителство в размер на 200 лв., определен съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК Административен съд София-град, II отделение, 38-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Кауфланд България ЕООД енд Ко” КД срещу Заповед №627 от 20.06.2023г., издадена от председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА „Кауфланд България ЕООД енд Ко” КД да заплати на Комисията за защита на потребителите разноски в размер на 200 (двеста) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

